

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Tóth Balázs ügyvéd által képviselt felperesnek, a Tóviziné dr. Kovács Ibolya ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. július 1. napján meghozott, 28.P.20.319/2008/46. számú ítélete ellen, az alperes részéről 49. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a vagyoni kártérítésből 11.965.525 (tizenegymillió-kilencszázhatvanötezer-ötszázhuszonöt) forintot az alperes a C-Leg típusú művégtag forgalmazójának köteles megfizetni az általa kiállított számlán írt esedékesség időpontjáig.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 250.000 (kétszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint térítsen meg az államnak felhívásra 714.900 (hétszáztizennégyezer-kilencszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2007. január 11-én segédmotoros kerékpárral közlekedett, mikor az alperes által biztosított személygépkocsi az útkanyarban a kanyar ívét levágva áttért a menetirány szerinti bal oldali sávba, és nekiütközött a felperesnek. A baleset következtében a felperes a bal combcsont törését, a jobb térd összenyomatásos sérülését, keresztszalag szakadást és a homlok zúzott sebzését szenvedte el. Bal lábának sérülései annyira súlyosak voltak, hogy bal lábszárát amputálni kellett. Később fertőzés szövődménye miatt az amputációt a bal comb középső harmadától

kellett elvégezni. A felperest a rehabilitáció során L-350 típusú ideiglenes művétaggal látták el.

A felperes a balesettel okozati összefüggésben keletkezett vagyoni és nem vagyoni kárainak megtérítése iránt terjesztett elő keresetet. Kérelmében egy C-Leg típusú művétag beszerzéséhez szükséges költség címén 11.965.525 forintba és annak törvényes mértékű késedelmi kamataira tartott igényt.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Védekezését azzal indokolta, hogy a felperes kárait a peren kívül teljesített összegekkel teljes mértékben megtérítette. Kifejtette, hogy a felperes a jelenleg használt művétaggal is képes önellátásra, önálló közlekedésre és a nem nehéz fizikai munkák elvégzésére. Az alperes okfejtése szerint a felperes az eredeti munkakörét a technikailag magasabb minőségű és drágább, C-Leg típusú művétag alkalmazásával sem tudná ellátni. Előadta, hogy a felperes testi épségében keletkezett kára a károkozás előtti eredeti állapot helyreállításával nem küszöbölhető ki, mert a felperes testi fogyatékossága ezt kizárja. Az alperes álláspontja szerint a kártérítés ennek következtében csak arra szolgálhat, hogy a felperes számára elviselhetőbbé tegye az elszenvedett hátrányokat. Érvelése szerint a felperes megváltozott életminőségének kárpótlására a nem vagyoni kártérítés szolgálhat. Hivatkozott az alperes arra is, hogy a kártérítés körében nem az adott időben fellelhető legmagasabb szintű, színvonalú és technikai kivitelezettségű szolgáltatás biztosításával tartozik. Utalt arra is, hogy a C-Leg típusú művétag alkalmazásával a felperes visszanyeri a munkaképességét, el tudja látni az eredeti munkáját, ennek következtében viszont elveszíti a számára megélhetési biztonságot nyújtó járadékra való jogosultságát. Az alperes okfejtése szerint a felperes megszegte a kárenyhítési kötelezettségét azáltal, hogy az Országos Egészségbiztosítási Pénztártól nem kért méltányossági támogatást a C-Leg típusú művétag beszerzésének költségeihez.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.010.525 forint tőkét, ebből 3.045.000 forint után 2007. január 11. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, valamint 625.000 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2010. július 15. napjától havonta 50.000 forint járadékot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Úgy rendelkezett, hogy az alperes külön felhívásra 95.710 forint állam által előlegezett költséget és 756.000 forint kereseti illetéket köteles megtéríteni az államnak, míg a fennmaradó 18.232 forint költséget és 144.000 forint kereseti illetéket az állam viseli. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes a Ptk. 346. § (1) bekezdése, a Ptk. 339. § (1) bekezdése, a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdései, valamint a 190/2004. Korm. rendelet 8. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperes balesetből eredő kárait. A felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegét 3.000.000 forintban, az élelem feljavítás költségét 45.000 forintban, a felperest megillető járadék összegét havonta 50.000 forintban állapította meg. A C-Leg művétag

költségére irányuló igény vonatkozásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a kárért felelős személy a Ptk. 355. § (1) bekezdése értelmében teljes kártérítésre köteles. Ennek alapján az alperes a legteljesebb kártérítést volt köteles nyújtani a felperesnek, és a kárpótlással elérni a balesetet megelőző állapothoz legközelebbi helyzetet. Az elsőfokú bíróság okfejtése szerint az alperes kártérítési kötelezettsége kiterjedt minden, az aktuális technikai szint mellett elérhető és beszerezhető gyógyászati eszközre, ami alkalmas ennek a célnak az eléréséhez. A perben beszerezett orvosi szakvéleményből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a C-Leg típusú művégtaggal a felperes a teljeshez közeli életvitelt tud folytatni, olyan tevékenységekre és mozgásokra is alkalmassá válik, amikre az OEP által finanszírozott művégtaggal nem képes. Az elsőfokú bíróság a periratokhoz csatolt árajánlat alapján a C-Leg típusú művégtag beszerzési költsége iránti követelést 11.965.525 forint erejéig megalapozottnak ítélte meg. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy nem volt kizárt kártérítésként olyan költség követelése a felperes részéről, ami még nem merült fel, de a jövőben teljes bizonyossággal fel fog merülni. Tekintettel azonban arra, hogy a költség még ténylegesen nem merült fel, a felperes késedelmi kamatra ez után az összeg után nem tarthatott igényt. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperes nem szegte meg a kárenyhítési kötelezettségét azzal, hogy nem kért az Egészségbiztosítási Pénztártól méltányossági támogatást a C-Leg típusú művégtag beszerzéséhez. Az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló szakvélemények tartalmára figyelemmel a további szakértői bizonyítást szükségtelennek ítélte meg, és az alperes ortopédiai szakvélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítványát mellőzte. A felperes egyéb vagyoni kártérítés iránti követeléseit, azok bizonyítottságának hiányában, megalapozatlannak találta, és a keresetet ebben a körben elutasította.

Az ítélet ellen, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezése, másodlagosan az ítélet részbeni megváltoztatása és a C-Leg típusú művégtag beszerzéséhez szükséges költség megfizetése iránti követelés elutasítása érdekében az alperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében kifogásolta, hogy a perben beszerezett orvosszakértői vélemény a bíróságnak a C-Leg művégtaggal kapcsolatban feltett kérdéseire nem adott egyértelmű válaszokat. Az alperes álláspontja szerint a tárgyaláson kihallgatott szakorvos szakmai véleménye sem volt elegendő a megalapozott ítéleti döntéshez. Az alperes előadta, hogy több olyan, az OEP által nem támogatott segédeszköz található Magyarországon, amelyik a C-Leg típusú művégtaggal közel azonos adottságokkal, képességekkel rendelkezik. A felperes életminőségét ezek a művégtagok is jelentős mértékben képesek lennének javítani, áruk azonban lényegesen mérsékeltebb. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a megfelelő művégtag kiválasztásához a szakértői bizonyítás kiegészítése és újabb szakvélemény beszerzése indokolt. Sételmezte, hogy az erre irányuló indítványának az elsőfokú bíróság nem adott helyt. Fenntartotta az alperes azt a korábbi álláspontját, hogy a reparáció körében nem kizárólag az adott időpontban forgalomban lévő legdrágább termék szolgáltatásával tehet eleget a kártérítési kötelezettségének. Az alperes azzal is érvelt, hogy a felperes a C-Leg típusú művégtag használatával sem lenne képes visszanyerni a korábbi teljes

mozgáskéességét. Az alperes okfejtése szerint a felperes életvitelének, életminőségének hátrányos megváltozása a nem vagyoni kártérítés körében értékelhető és nem vagyoni kártérítéssel küszöbölhető ki. Az alperes a mérlegelés körébe kérte vonni a fellebbezésében azt, hogy a felperes a baleset bekövetkezésekor nem rendelkezett jogosítvánnyal.

Az alperes fellebbezése - annak tartalma szerint - kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének a művégtag beszerzéséhez szükséges költség megfizetésére kötelező rendelkezését támadta. Az ítélet egyéb rendelkezései a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedtek. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag az alperest a művégtag beszerzéséhez szükséges 11.965.525 forint megfizetésére kötelező rendelkezés tekintetében vizsgálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást a kellő mértékben és helyesen tárta fel. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a tényállásból levont jogi következtetéseivel, az arra alapított érdemi döntésével, és annak az ítéletben kifejtett indokaival maradéktalanul egyetért. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával csupán utal az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokaira.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezésében foglaltakkal kapcsolatban a következőkre mutat rá.

A perben nem merült fel adat arra, hogy a baleset bekövetkezése előtt a felperes közlekedési szabályt szegett, vagy vezetéstechnikai hibát vétett. A baleset bekövetkezése így kizárólag az alperes jogelődjének felróható magatartására - közlekedési szabályszegésére - vezethető vissza. Az a körülmény, hogy a felperes esetleg nem rendelkezett a segédmotoros kerékpár vezetéséhez szükséges jogosítvánnyal, a baleset bekövetkezésével nem áll okozati összefüggésben, és ennek következtében nem szolgáltatathat alapot kármegosztásra, az alperes felelőségének enyhítésére sem.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

Ez a törvényi rendelkezés a károkozás elsődleges jogkövetkezményeként a károsodás előtt fennállt eredeti állapot természetben történő helyreállítását határozza meg. Arra az esetre, ha az eredeti állapot helyreállítása nem volna lehetséges, a károsult vagyoni és nem vagyoni kárainak megtérítését írja elő.

A Ptk. 355. § (4) bekezdése értelmében kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Ennek a rendelkezésnek az alapján a kárért felelős személy teljes kártérítéssel tartozik - olyan összegű kártérítés fizetésére köteles, amely a károsultat ért valamennyi vagyoni és nem vagyoni hátrány kiküszöbölésére alkalmas. A kártérítéssel a kárért felelős személy a károsultat olyan helyzetbe köteles hozni, mintha a kár be sem következett volna. Ha ez bármilyen okból nem lehetséges, akkor köteles a károkozás következményeit a legteljesebb módon és mértékben enyhíteni.

Az ember valamelyik végtagjának elvesztése esetén az eredeti állapot nem állítható helyre. Nem értett egyet az ítélőtábla az alperesnek azzal az érvelésével, ami szerint a kártérítés célja - ha az eredeti állapot nem állítható helyre - csupán az, hogy a károsult életét elviselhetővé tegye. Ezzel szemben az ítélőtábla osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy ilyen esetben a kárért felelős személy köteles a kártérítéssel a károsultat olyan helyzetbe hozni, ami a legteljesebb mértékben megközelíti a károsult kár elszenvetését megelőző, ép és egészséges állapotát. Valamelyik végtag elvesztése esetén ennek a célnak legjobban az a művégtag felel meg, amelynek alkalmazásával az elvesztett végtag a legteljesebb, legtökéletesebb mértékben pótolható, és amely a legnagyobb mértékben képes átvenni az eredeti egészséges végtag szerepét.

A perben beszerezett orvosi szakvéleményekből kétséget kizáróan megállapítható az, hogy a felperes amputált bal lábának a funkcióit minden más, a kereskedelmi forgalomban elérhető művégtagnál tökéletesebb, teljesebb és a felperes számára biztonságosabb módon a C-Leg típusú művégtag tudja pótolni. Ennek a művégtagnak a használata alkalmas arra, hogy a bal lábának elvesztése miatt a felperes által elszenvedett hátrányokat a legnagyobb mértékben kiküszöbölje, és a felperest a balesetet megelőző állapothoz leginkább hasonló helyzetbe hozza.

Mivel a felperes az őt ért hátrányok legteljesebb kiküszöbölésére alkalmas eszközt jogosult követelni az alperestől, a perben nem volt ügydöntő jelentősége annak, hogy más, a kereskedelmi forgalomban elérhető művégtagok milyen módon és mértékben lennének alkalmasak a felperes amputált bal lábának a pótlására. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy az alperes szakértői bizonyításra irányuló indítványait mellőzte. Ebből az okból az ítélőtábla az ítélet részbeni hatályon kívül helyezését sem találta szükségesnek és indokoltnak.

A Fővárosi Ítélőtábla a Pp. 239. §-a szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest másodfokú perköltség megfizetésére, és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték viselésére.

Budapest, 2011. április 1.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Lente Sándor s. k. előadó bíró,
Világhyiné Dr. Böcskei Terézia s. k. bíró